

Vera Pavlova

***

Pisaću ti pisma
u kojima neće biti
ulepšavanja, poigravanja, prenemaganja,
laskanja, neistina, izveštačenosti,
žalbi, drskosti, besa,
pametovanja ni lakrdijanja...
Pisaću ti pisma
u kojima neće biti reči.

***

Tačna reč je uvek – presuda,
čak i kad se odnosi na ljubav.
Kao blesak noža, kao škripa reze,
kao vreli dah, uzburkana krv,
nalaz pijanog hirurga
(bakin abortus četrdeset druge...)
Približna reč je – verna ljubav.
Pa onda, evo, nek nam se posreći.

***

Generaciju lišena rukopisa i gestova,
umesto glasa – nekakav sinhroni prevod,
ti ćeš me pratiti do Haronove barke,
ti ćeš mu objasniti koga i kuda vozi,
ti ćeš naleći na vesla mog kovčega.
I ja bih, ali su mi petoparcem zatisli kapke.
Zajedno ćemo potonuti ili isplivati,
samo da se prisetim imena te reke.

***

uzvodno od krvi
strast se mresti
uzvodno od glasa
reč lomi vesla
uzvodno od misli
klize jedra snova
a ja plivam pseći
uzvodno od suza

***

vuče na hlor
poslednje iz prsnog
vuče na dlan
posle pranja "Asom"
vuče na sunder
za brisanje krede
vuče na cuclu
skorenu na suncu
vuče na poljubac posle tuče

***

na ruskom kao na stranom
koji znaš do savršenstva
tako da se nehotice razmećeš
kongruencijama i konjugacijama
i s uživanjem naprežeš
i koren i vršak jezika
tako se na francuskom šalio Tjutčev
tako Brodski na engleskom piše
tako bih ja želela
da govorim ruski

***

Osloni se na desnu ruku, savij u kolenu
nogu, leži u travu s jasnom namerom
da od tebe do reke bude pola pogleda,
a do šume – druga njegova polovina,
da se ne vidiš iz trave,
osim, možda, golog levog kolena.
I onda ono glavno. Glavno je – izbor travke.
Nikako prva – to nije tvoj izbor.
Nikako druga – tek što nije svela.
Nikako treća – ostavi nešto za sutra.
Tek je četvrta prava. Maši se jedre krugline,
i potegni, sve sučući, kao Margarita pređu,
i suči, suči, suči, suči nežnost, –
probaj je zubom, kao lihvar zlatnik,
siši je, kao sa pladnja, napućivši usne,
kao na slamku – tuđu dušu,
kao kolostrum u prve časove života.

***

ono što se ne može progutati,
što ne dospeva trbuhu,
što potpuno ostaje ustima,
sisaljka jezika i nepca,
što se ne može nazvati hranom,
može se nazvati šumskom jagodom,
prvim i posljednjim poljupcem,
grozdom, semenom, pričešćem

***

A još
iz obesti
uzimala sam u usta
žabu. Malu, s mukom uhvaćenu u zdencu,
finu-prefinu, kao izvorska voda ukusnu,
kao istopljeni gorski kristal...
Tu se uzjogunila Tanja:
žaba se topila u ustima,
tromo se mičući, kao drugi
jezik.

***

Zmajevom krvlju sam se mila
da postanem neranjiva,
no listić otkide se ive,
no listić otkide se ive,
no listić otkide se ive,
i, prokletnik, međ noge se smesti.

***

Misao nije sazrela ako
ne stane u četvrti stih.
Ljubav nije sazrela ako
ne stane u jedno ah.
Pesma nije sazrela ako sada
potražim ritam i slik.
Ništa se nije dalo
ako nije stalo u jedno *da*.

***

Nozdrvama vazduh prela,
čvrsto klupko namatala,
platno stiha izatkala
Ahmatova.

Mehove je pluća pregla,
ko zamke ih postavila
kad naiđe ptičja plima
Cvetajeva.

Susretanju dveju reči
vila-jezerka plivala
dok nije sasvim nestala
Pavlova.

***

Od života više volim onoga
sa kojim život ne delim.
Manje od života volim onoga
koga uopšte ne volim.
A onoga, s kojim delim
ostatak noći i dana,
volim kao život, kao sestra volim,
najnežnije što znam.

***

Slava rukama koje su pretvorile ožiljak
u erogenu zonu;
slava rukama koje su pretvorile u hram
baštensku kućicu;
rukama koje su drugim držale rukama
lekciju besedništva.
Večna slava tvojim rukama,
laktovima i prsima!

***

Milju tanane izrade
tako su vične robinje,
drugo nisu ni videle,
sem igle i žice – ninje
i prisno. Telo – potka i osnova.
Sve pognutije vezilje.
Kako raskošno srebri
ono što sačine sebri.

***

Muza nadahne kad dolazi.
Supruga – kada odlazi.
Ljubavnica– kad ne dolazi.
A ja da probam sve to?

(S ruskog prevela Draginja Ramadanski)

Vera Pavlova rođena je u Moskvi 1963. godine. Po obrazovanju muzikolog. Laureat prestižne pesničke nagrade “Apolon Grigorjev” (2000). Objavila zbirke poezije *Nebeska životinja* (1997), *Drugi jezik* (1998), *Stihovi o večnom* (1998), *Četvrti san* (2000), *Linija raskida* (2000), *Punoletstvo* (2001), *Intimni dnevnik odlikašice* (2001), *Stihovi* (2002).

